

ΑΝΔΡΕΑΣ
ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΛΟΡΕΝΣ ΜΠΛΑΝΤ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΙΚΑΡΟΣ

ΦΛΟΡΕΝΣ ΜΠΛΑΝΤ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 400/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

© Ανδρέας Νικολακόπουλος & Εκδόσεις 'Ικαρος 2023

ISBN 978-960-572-210-4

*Αφιερωμένο στην Κριστίν, την άστεγη βιβλιοπώλισσα
των δρόμων του Κάμντεν Τάουν στα βόρεια του Λονδίνου,
και σε όσους ατενίζουν τα φώτα της πόλης
που έδωσα την καρδιά μου από το Πρίμροουζ Χιλ.*

Σημ.: Οι χρονικές υπερβάσεις και το ανακάτεμα των εποχών έγιναν ηθελημένα, διότι οι πόλεις και τα μέρη συστέλλονται και διαστέλλονται στο όνομα των γλυκών αναμνήσεων και των χαμένων πόθων.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΛΟΡΕΝΣ ΜΠΛΑΝΤ

Μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Das Ding.....	15
---------------	----

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: ΓΑΛΛΙΑ

1. La Ville Lumière	25
2. Père et fils.....	28
3. Danse macabre.....	34
4. Naissance	39
5. Premier sang.....	44
6. Le chiot bienveillant.....	47
7. Ma renommée.....	51
8. La femme va, la femme vient.....	56
9. La fête triste	60
10. Son seul ami.....	66

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΝΟΡΒΗΓΙΑ

1. Den frosne vinteren	71
2. Flukten	74
3. Uferdige planer.....	79
4. De tre svarte kattene	82
5. Första dag på jobbet	85

6. Reisesekk	88
7. Barn av innsjoen	92
8. Ikke som meg	95
9. Jeg kommer	99
10. Land of Hope and Geordies	103
11. Next to river Lee	106
12. Job hunting	110
13. Plan	113
14. Debt repayment	116
15. Livet som et eventyr	121

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ: ΟΥΛΙΑ

1. Y pentref psykota	129
2. Y chwyldro	132
3. Cyfnod newydd	140
4. Lladdwyr y ddraig	145
5. Dwy bunt ar hugain	149
6. Career opportunities	154
7. Against all odds	160
8. Nose candy	164
9. The Greasy Spoon	170
10. Y ddraig goch	174

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ: ΑΓΓΛΙΑ

1. The Great Wen	179
2. Bridge without	186
3. The fog of Southgate	189
4. Willow	193
5. Damned Town	200
6. Primrose Hill	204

7. A new beginning.....	207
8. Venom.....	212
9. Tooth and claw.....	216
10. Hell in a handbag.....	227
11. The days of wine and roses.....	230
12. Brown in the town.....	235
13. Red Sea Service.....	240
14. डरीम वदिनि अ डरीम.....	243
15. सफेद बाघ.....	247
16. ग्रैंड ट्रंक रोड.....	252
17. दर्द का स्रोत.....	256
18. Change.....	261
19. The Ides of March.....	264
20. Off the leash.....	269
21. Suffragette City.....	279
22. The Old Bill deal.....	284
23. Breaking news.....	287
24. <i>Lacrymae hinc, hinc dolor</i>	292

«Είναι το πνεύμα το ιδιάζον στη Γυναίκα και στην ιδιοσυγκρασία της. Γεννιέται Νεράιδα. Η έκσταση που επαναλαμβάνεται συχνά την κάνει Σίβυλλα. Ο έρωτας την κάνει Φαρμακεύτρια. Η πονηριά της, η πανουργία της (συχνά αλλόκοτη και ευσπλαχνική) την κάνουν Μάγισσα και ξορκίζει, ή τουλάχιστον καταπραΰνει, ξεγελάει τους πόνους».

JULES MICHELET, *Η μάγισσα*, 1862
(μτφρ. Έφη Κορομηλά, εκδ. MIET, 2020)

Das Ding*

Τις πρώτες μέρες του Οκτωβρίου του 1064 συνέβη ένα παράξενο γεγονός στην πόλη Εσίνγκε, στα εδάφη της σημερινής Γερμανίας και, πιο συγκεκριμένα, στη συμβολή των ποταμών Μπρεγκ και Μπρίγκαχ. Εκεί όπου τα νερά συναντιούνται αγριεμένα και σχηματίζουν κάτω από τις πράσινες αφίδες των φυλλωμάτων τον δεύτερο μεγαλύτερο ποταμό της Ευρώπης, που ακούει στα ονόματα Ίστρος, Τούνα, Ντονάου, Ματόας, Ωκεανός, Δανούβιος ή, ακόμα γνωστότερα, Δούναβης. Ο ποταμός, που διασχίζει –καθώς νομίζουν οι άνθρωποι– μονάχα δέκα χώρες, έχει λεκάνη απορροής που εκτείνεται σε εννέα κράτη και εκβάλλει ανακουφισμένος το υδάτινό του κορμί στον Εύξεινο Πόντο. Εκείνος που έχει τριάντα δύο παραπόταμους και έντεκα νησιά στη μήκους δύο χιλιάδων οκτακοσίων εβδομήντα δύο χιλιομέτρων υγρή του ράχη.

* Το Πράγμα

Εκεί, ανάμεσα στις ερυθρελάτες, στα πυκνά κωνοφόρα, στα σκοτεινά φαράγγια και στους θορυβώδεις καταρράκτες, κάποιος ψαράς, ονόματι Λόταρ Γκραφ, ένα πρωινό που μάζεψε ξεθεωμένος τα δίχτυα του αντίκρισε πιασμένο στην ψαριά του ένα απόκοσμο πλάσμα, το οποίο έμοιαζε σαν μια διασταύρωση κυπρίνου, προβάτου και ανθρώπου. Το τετράκιλο εκείνο ποταμίσιό τέρας είχε σχήμα ψαριού, τρίχωμα προβάτου και πρόσωπο μικρού αγοριού. Στο κεφάλι του έφερε μύτη ανθρώπινη, ολόλευκη συμμετρική οδοντοστοιχία και μάτια καταγάλανα με βλεφαρίδες. Το σχήμα του κορμού του ήταν ξεκάθαρα ψαριού, μα το κατσαρό του τρίχωμα ήταν ολόιδιο με εκείνο των προβάτων που έβοσκαν στα ξέφωτα του δάσους. Τρομοκρατημένος με το αλλόκοτο πλάσμα, ο Λόταρ Γκραφ το πέταξε πίσω στα νερά του Δούναβη και βάλθηκε να κωπηλατεί με όλες του τις δυνάμεις προς την όχθη. Αφού έδεσε καταϊδρωμένος και έντρομος τη βάρκα του σε μια καταπράσινη αριά, πέρασε τρέχοντας το πυκνό δάσος των εκατόχρονων βελανιδιών του Μέλανα Δρυμού, κάνοντας τους θαλασσοβάτες, τα θνελλοπούλια και τις ορνυκομάνες να πετάξουν αλαφιασμένα, και έτσι αγριεμένος βγήκε στην πόλη, που ήταν ένα συνονθύλευμα καλυβών σκεπασμένων από καρυδόφυλλα, νερόμυλων και όχτων χωραφιών με πεσμένους φράκτες, χωρίς να κοιτάζει πίσω.

Σε λίγη ώρα, εκατοντάδες αγρότες, βοσκοί, πυργοδεσπότες, σκαπανείς, βάρδοι, υλοτόμοι, πιονέροι, τυχοδιώκτες, ιχνηλάτες και αυλητές βγήκαν οπλισμένοι με αγροτικά εργαλεία, ξύλινα αιχμηρά φυλαχτά

και μακρύκορμους πυρσούς και, αφού πέρασαν αγριεμένοι τον δασικό πλούτο του Δρυμού, έφτασαν στις αμμονδερές όχθες του ποταμού.

Ο ιερέας με το όνομα Ντίτμαρ –συμβουλευόμενος και τον επίσκοπο Ζίγκφριντ του Μάιντς– μίλησε για σημάδια των καιρών και οργή του Θεού. Για μια μεγάλη αμαρτία –άγνωστη στον πληθυσμό– η οποία έπεφτε τιμωρητική επάνω στην πόλη. Ένα συμβάν που δικαιολογούσε πολύ βολικά στα μάτια του ιερέα Ντίτμαρ τη διεφθαρμένη φύση των ανθρώπων, οι οποίοι είχαν οδηγήσει την πόλη σε χαοτικές καταστάσεις και πρωτόγνωρη εγκληματικότητα. Η τιμωρία –καθώς είχε ξεκινήσει με εκείνο το διαβολικό έκτρωμα του ποταμού και ποιος ήξερε τι θα ακολουθούσε. Οι κάτοικοι, ανίκανοι να προσδιορίσουν ή να ονοματίσουν το δύσμορφο πλάσμα –ή, ακόμα καλύτερα, το γεγονός–, το βάφτισαν απλώς ως το Πράγμα και ορκίστηκαν να μην ξαναμιλήσουν ποτέ για αυτό.

Ο σοφός, για τον απλό κόσμο, κληρικός πρότεινε να χτιστεί ένα φράγμα στη συμβολή των ποταμών, ώστε να στερέψει ο Δούναβης στην αρχή του και τα πλάσματα της Κολάσεως και της Αποκαλύψεως που ζούσαν μέσα του να ξεψυχήσουν στο άνυδρο έδαφος. Έτσι και συνέβη.

Οι κάτοικοι της παρόχθιας και αβαθύρριξης πόλης παραμέλησαν για λίγο καιρό την αιμομικτική και ληθαργική τους φύση και, παίρνοντας θάρρος από αμέτρητες ποσότητες μπύρας, αφοσιώθηκαν στο χτίσιμο του φράγματος. Σε έναν μήνα μέσα το έργο ήταν έτοιμο και ο μεγάλος ποταμός στέρεψε απότομα από το γλυκό του νερό. Τις επόμενες στιγμές τα ψά-

για άρχισαν να σπαρταρούν για μια σταγόνα ζωής στον ξερό και άνυδρο βυθό. Τις μέρες που ακολούθησαν η γη άρχισε να γεμίζει σκασίματα και η βλάστηση στις όχθες ξεκίνησε να μαραίνεται και να χάνει τα χρώματά της. Πολλά υδρόβια πουλιά εγκατέλειψαν σε σμήνη τον Μέλανα Δρυμό και ακόμα περισσότερα ζώα του δάσους, που ξεδιψούσαν στα γαλάζια νερά του ποταμού, βρίσκονταν από τους κνηνηγούς αφυδατωμένα και νεκρά στα στεγνά πια βράχια του Δούναβη.

Εκείνο που δεν υπολόγισαν οι άνθρωποι της Εσίνγκε ήταν πως ο ποταμός Δούναβης –όπως και κάθε ποταμός– είχε μέσα του πολύ περισσότερη ζωή από όση είχαν στην καρδιά τους οι άνθρωποι ή τα ζώα. Οι κάτοικοι λόγιζαν τα ποτάμια σαν μεγάλα αυλάκια και όχι σαν ζώντες οργανισμούς με ψυχή και ιστορία. Αγνοούσαν τις πανάρχαιες καταβολές τους και δεν υπολόγιζαν πως οι παλιοί ποταμοί βρίσκονταν εκεί προτού εμφανιστούν οι άνθρωποι και ο χρόνος. Δεν είχαν γνώση για την άλλοτε θεική φύση των ποταμών και τις θυσίες των Πρωτοβαδιστών στο όνομά τους κατά την εποχή του Παλιού Κόσμου. Δεν γνώριζαν πως οι ποταμοί ήταν ασταμάτητοι κομιστές θρύλων για όσους ήξεραν να ακούνε τη φύση και μοναδικοί επιζήσαντες, μαζί με τα Μεγάλα Όρη, των προϊστορικών μυστικών και των ξεχασμένων συμβάντων.

Έτσι, ένα από τα επόμενα βράδια ένας μεγάλος βρόντος ξύπνησε τους ανθρώπους της πόλης. Το μόνο που πρόλαβαν να υποθέσουν ήταν πως το φράγμα είχε σπάσει. Ύστερα, τα αγριεμένα νερά όρμησαν βονίζο-

ντας μέσα από το μαύρο δάσος στην πόλη και κατέπνιξαν όλο τον πληθυσμό σε λίγες στιγμές. Τα σπίτια και τα οικόσιτα ζώα μπερδεύτηκαν με τα αφηνιασμένα νερά και διαλύθηκαν μέσα στους αφρούς και τους ανατριχιαστικούς παφλασμούς του εξαγριωμένου Δούναβη.

Το μένος του ποταμού, όμως, δεν σταμάτησε εκεί. Τα νερά συγκεντρώθηκαν στην άκρη ενός καταρράκτη και, αφού πήδηξαν κάθετα στο κενό, βάλθηκαν να σκάβουν με την ορμή τους κατακόρυφα τη γη, περνώντας μέσα από φλοιούς, από αφώτιστα βάθη και τεκτονικές πλάκες, σαν τεράστιος γεωσκώληκας χωρίς δακτυλίους ή μάτια. Ύστερα πέρασαν κάτω από τους πυθμένες των θαλασσών και των ωκεανών και ακόμα πιο χαμηλά από τις ρίζες των Μεγάλων Οροσειρών. Μέχρι που ανάβλυσαν σαν γιγαντιαίοι πίδακες σε όλη τη γνωστή έως τότε Παλιά Ήπειρο.

Μεγάλοι ποταμοί, κοίτες και ακτές ξεπετάχτηκαν, κοσμογονικοί εγκέλαδοι συντάραξαν τις πετρώκτιστες πολιτείες, καινούρια οικοσυστήματα γεννήθηκαν και ο γεωμορφολογικός χάρτης του κόσμου των ανθρώπων άλλαξε. Οι επιζήσαντες στις μακρινές χώρες που αντίκρισαν τα νέα ποτάμια να σχηματίζονται –σαρώνοντας στο πέρασμά τους κάθε δείγμα πολιτισμού– υπέθεσαν πως ευθυνόταν κάποιος θεόσταλτος σεισμός ή πως απλώς ξεκινούσε το τέλος του κόσμου. Ποτέ δεν άκουσαν την ιστορία του Πράγματος, ούτε έμαθαν ποτέ πως όλα τα ποτάμια του Καινούριου Κόσμου ήταν απλώς παιδιά του μεγάλου Δούναβη και ίσως ήταν καλύτερα έτσι.

Τα νερά που κύλησαν ανάμεσα από πετρώματα κι-
τρίνη ξεχύθηκαν στη γη της υγρόφιλης Αγγλίας και
σηματίσαν τον κιτρινωπό ποταμό τον οποίο οι Κέλ-
τες κάτοικοι ονόμασαν Ταμέσα κι εμείς οι Έλληνες
τον αποκαλούμε Τάμεση. Τα υπόγεια ρεύματα που
έσκαφαν με ορμή τα πετρώματα του γαληνίτη εμφα-
νίστηκαν μέσω κατακρημνίσεων γκριζα και νικηφόρα
στη γη της Γαλλίας, όπου βαφτίστηκαν από τους εκεί
κατοίκους ποταμός Ροντό ή, καιρό αργότερα, Σηκου-
άνας. Άλλα παρακλάδια βρήκαν τον δρόμο τους προς
τον αέρα, περνώντας μέσα από πετρώματα αζουρίτη
και, αφού απλώθηκαν γαλανά και νικηφόρα στον κά-
μπο της Ουαλίας, πέρασαν στη συνείδηση των ανθρώ-
πων σαν ποταμός Άφον Ταφ ή σκέτο Ταφ. Τα ίδια
ορμητικά νερά έστριψαν λίγο μακρύτερα και τρύπησαν
τη γη καταμεσής σε λιβάδια σπαρμένα με φλισκούνη.
Αφού χρωματίστηκαν, καθώς ξεχύνονταν στην επι-
φάνεια, με το μωβ χρώμα των φυτών μποράζ της
περιοχής, άπλωσαν την υγρή τους ύπαρξη στη γη και
έκτοτε αναφέρονται στα βιβλία των Σαξόνων ως ποτα-
μός Άρεγουελ ή, μετέπειτα, Ίργουελ.

Με τον ίδιο τρόπο γεννήθηκαν ο Άλμπουλα που οι
άνθρωποι μετονόμασαν σε Τίβερη στη Ρώμη, ο Νέ-
βας που βαφτίστηκε Νίβα στην Αγία Πετρούπολη, ο
Βίσλα που έμεινε γνωστός ως Βιστούλας στη Βαρσο-
βία, ο ποταμός Έιβον που παλιά λεγόταν Άμπονα στο
Γουόρικ, ο Βορυσθένης που ο κόσμος πλέον γνωρί-
ζει ως Δνείπερο στο Κίεβο, ο Άρνους των Λατίνων
που πλέον λέγεται Άρνος στην Τοσκάνη, ο αρχέγονος
Ράουμελφρ στη Νορβηγία που στις ερχόμενες ημέρες

ονομάστηκε *Γκλόμμα*, ο αγριεμένος *Βελτάβα* που είναι ξακουστός ως *Μολδάβας* στην *Πράγα*, ο *Δρίνος*, η ζωοφόρος πηγή των *Σλάβων*, και ο *Ρας* ή *Άτελ* στη γλώσσα των *Τατάρων*, που δοξάστηκε ως *Βόλγας*. Το *Πράγμα* όμως δεν σταμάτησε εκεί.

Υποσχέθηκε στον μεγάλο *Δούναβη* πως από εκείνη τη μέρα όποιος γεννιόταν στις παρόχθιες περιοχές του ή έπλενε το κορμί του στα κρύα του νερά θα ζούσε μια ένδοξη ζωή, μα θα τον περίμενε ένα άδοξο και σκληρό τέλος. Σαν αντίποινα για το κακό που έπραξαν οι κάτοικοι της εξαφανισμένης πια πόλης *Εσίνγκε*.

Έστερα, το *Πράγμα* σφράγισε την υπόσχεσή του με μια ανατριχιαστική ριπή ανέμου επάνω στο υδάτινο δέρμα του *Δούναβη* και ο ποταμός συμφώνησε. Έτσι έπρεπε να συμβεί, ώστε μια μέρα ο γαλάζιος ποταμός να βρει γαλήνη και να κάνει ειρήνη με τους αδαείς ανθρώπους.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: ΓΑΛΛΙΑ

*“Dansons la carmagnole – Vive le son”**

* Ας χορέψουμε την καρμανιόλα – Ζήτω ο κρότος (επαναστατικό τραγούδι των Αβράκωτων κατά τη Γαλλική Επανάσταση)

1. La Ville Lumière*

Στα τέλη του 19ου αιώνα το Παρίσι ήταν σημείο αναφοράς στους κύκλους της διανόησης και πνευματικό κέντρο του Δυτικού κόσμου. Πέρα από τις κατακτήσεις της βιομηχανίας και των γραμμάτων, η γαλλική πρωτεύουσα παρουσίαζε στην υπόλοιπη Ευρώπη την Αρτ Νουβό και τις διακοσμητικές υπερβολές της, το αδίκως χτισμένο Πτι Παλαί, τις πύλες του παριζιάνικου μετρό με τα υπέροχα κιγκλιδώματα και τα φανάρια του Εκτόρ Γκιμάρ, τη Σοσιετέ ντεζ αρτίστ Φρανσέζ, το μεγαλειώδες μουσείο Καρναβαλέ, τη γέφυρα Αλμά, την αναζωογονητική λεωφόρο Ηλυσίων Πεδίων, την Πλας ντε λα Κονκόρντ, τον κήπο του Κεραμεικού, τις νέες τάσεις της μόδας, τα σαλέ της ποίησης και τα κοσμοξάκουστα καμπαρέ σαν το Λε Σα νουάρ στη Μονμάρτρη.

* Η Πόλη του Φωτός

Η γαλλική γαστρονομία άπλωνε τα δίκτυα της επιρροής της σε όλο τον Δυτικό κόσμο, με περίτεχνες παρασκευές από γογγύλια, κεχρί, σμέουρα, ποταμό-φαρα και κυνήγια κάθε είδους, εκτελεσμένα άφογα από διάνοιες του είδους σαν τον Αλφρέντ Πруνιέ. Τα παρισινά σαλέ τέχνης υποκλίνονταν στον Γκωγκέν, στον Ματίς και στον αρκετά προοδευτικό για την εποχή γλύπτη Ωγκύστ Ροντέν.

Την ίδια εποχή και κατά τη διάρκεια της Τρίτης Δημοκρατίας, στην πόλη κυριαρχούσαν ακόμα οι πολιτικές αναταραχές που προκλήθηκαν από τον Γαλλοπρωσικό πόλεμο του 1870-71. Το κράτος προσπαθούσε να αντιμετωπίσει τα οικονομικά δεινά από τις σκληρές αποζημιώσεις που επέβαλαν οι Πρώσοι μετά τον πόλεμο, την απώλεια της Αλσατίας και της Λωραίνης, τους κοινωνικούς τριγμούς και την κοσμογονικής σημασίας παρισινή Κομμούνα. Σε διάρκεια ογδόντα χρόνων, η χώρα βρέθηκε να κυβερνάται, κάτω από τα περίτεχνα μουσκέτα του Μπουτέ, από δύο βραχύβιες δημοκρατίες, τρεις —έστω και συνταγματικές— μοναρχίες και δύο καταρρακωμένες αυτοκρατορίες που κηλίδωναν την κατά τ' άλλα όμορφη Μπελ Επόκ.

Σαν αποκορύφωμα όλων αυτών των πολιτειακών αλλαγών και συγκρούσεων σχηματίστηκαν δύο παρατάξεις που πάλευαν να κατασπαράξουν η μία την άλλη. Από τη μια μεριά οι απόγονοι της Γαλλικής Επανάστασης, που ζητούσαν νέες μεταρρυθμίσεις και περισσότερες ελευθερίες, και από την άλλη οι συντηρητικοί, οι οποίοι αλιεύονταν από τους χώρους των

αποστράτων, των μικροαγροτών, των Καθολικών κληρικών και των αντισημιτών από όλες τις τάξεις, που αδημονούσαν για εβραϊκό αίμα και το απέδειξαν περίτρανα με την πολύκροτη υπόθεση Ντρέυφους και το δικαστικό φιάσκο που ακολούθησε.

Η συντηρητική παράταξη έβλεπε με καλό μάτι τις νέες αποικίες που ξεκίνησαν με την κατάκτηση του Δέλτα του Ερυθρού Ποταμού και συνεχίστηκαν με την Πολυνησία, τη Μαδαγασκάρη και όλες τις εκμεταλλεύσιμες περιοχές της Δυτικής Αφρικής. Στην αντίπερα όχθη, οι φιλελεύθεροι μεταρρυθμιστές δεν συμφωνούσαν με την ιμπεριαλιστική και αποικιακή πολιτική της χώρας και νέες συγκρούσεις γεννιούνταν σε ένα καινούριο πεδίο διαφωνιών και αλληλοφαγώματος.

Αποτέλεσμα όλων αυτών των ζυμώσεων και των κοινωνικών αντιθέσεων ήταν να στενάζουν οι φυλακές από κάθε λογής ποινικό και πολιτικό κρατούμενο, ενώ τα αερόστατα του Εζέν Γκοντάρ ξεκινούσαν ράθυμα από τα δάση της πρωτεύουσας και προσγειώνονταν απαλά εν μέσω χειροκροτημάτων στην Γκρανβίλ, προσπαθώντας να πείσουν όλη την Ευρώπη για τον πρωτοποριακό χαρακτήρα της πόλης.

Της πόλης που χρόνια πριν κατέσφαξε χιλιάδες Ουγενότους, με τον εκπρόσωπό της να αποθεώνεται από τον λαό στη χωρίς ντροπή πομπή του ανάμεσα από τα πτώματα που γέμιζαν τους δρόμους της, διασώζοντας τη βασιλική οικογένεια από τους Καλβινιστές.